

Tajomstvo Viktorovho sadu

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Pavel Sekerák</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2019)</u>	<u>110001</u>

Že sa nám život zmení v jedinom okamihu, to si vieme len ťažko predstaviť. Ale čo ak budú také okamihy dva? Alebo tri... Nepredvídateľné križovatky života na nás striehnu a čakajú na nás s ďalším prekvapením.

Všetko sa zmení tak nečakane, ako sa tento pôvodne detektívny príbeh zmenil na love story. Verím, že táto krátka poviedka plná gradácie, napätia a neobyčajných opisov osloví a pobaví každého čitateľa.

Do Zamkoviec som prišiel pred rokom. Vôbec som túto dedinku nepoznal a ani vo sne by mi nenapadlo, že tu ostanem navždy. Ako už býva v takýchto prípadoch zvykom, je za tým žena. a ešte aká... No začnem pekne po poriadku.

Moje štúdium sa konečne chýlilo ku koncu. V rámci diplomovej práce som sa zaoberal výskumom vplyvu podložia a ďalších faktorov na výnosy ovocných stromov. Navštevoval som rôzne oblasti a porovnával druh pôdy, jej zloženie, orientáciu na svetové strany, výber odrody a podobne. Mojim cieľom bolo nájsť čo najvhodnejšiu kombináciu pre maximálny výnos. Iste, bolo by jednoduchšie urobiť to v pohodlí domova a všetko si vyhľadať na internete alebo v odborných publikáciách. To však nie je môj štýl. Než hľadieť do svetla monitoru, radšej trávim čas v prírode, na čerstvom vzduchu. Po viacerých skúmaných lokalitách, som túto bral ako rutinu. To, čo nasledovalo ďaleko predčilo moje očakávania.

Obec Zamkovce je iba kúsok za okresným mestom, no napriek tomu si zachováva všetky charakteristické črty slovenskej dediny, vrátane tradičných mužských či ženských archetypov. Jej starosta Jozef Kováč bol toho typickým príkladom. Žoviálny pánko s červenou tvárou a hlasom ako zvon. Už na prvý pohľad mi bolo jasné, že si nekupuje nohavice v bežnom obchode. Nie preto, že by boli nejaké exkluzívne. Jeho postava pripomínala akúsi variáciu na snehuliaka. Krátke tenké nohy, na ktoré si kvôli veľkému bruchu nedovidel, sa smerom hore čoraz viac rozširovali. Pri chôdzi sa mu celé telo vlnilo, našťastie traky to všetko zázračne držali pokope. Ale nemýľte sa to, že bol „trošku“ objemnejší, neznamená, že by bol zlým človekom. Na jeho guľatej napoly plešatej hlave bol pár úprimných modrých očí, ktoré nenechajú nikoho na pochybách. Bol to dobrák od kosti.

A všetci to vedeli. Niet divu, že bol starostom už niekoľkokrát po sebe. Presvedčil som sa o tom už pri našom prvom stretnutí.

„Dobrý deň.“ - pozdravil som sa s čo najúctivejším prízvukom.

„Vitaj, mladý muž. Sadni si na chvíľku sem, dopíšem vetu a hneď sa ti budem venovať.“ - ukázal na tradičnú drevenú stoličku pri stene.

Nebola práve pohodlná, ale doma ušitý vankúšik na sedenie to robil celkom znesiteľným. Aspoň som mal čas trochu sa rozhliaď po kancelárii. Obecny úrad bol v skutočnosti obyčajný rodinný dom, ktorý na tento účel dedičania svojpomocne upravili. Nábytok mal svoje najlepšie časy už dávno za sebou, do tohto prostredia sa však vynikajúco hodil. v kancelárii starostu bolo všetko tak ako má byť. Na stene visel štátny znak, erb obce, nechýbala ani nástenka s oznamami či fotka prezidenta. Skrine boli plné očíslovaných zakladačov na dokumenty a na stolíku pod oknom odpočíval starý písací stroj. Hlavnému stolu dominoval nový počítač, tlačiareň, telefón a hromada všelijakých papierov. Starosta nemal sekretárku, všetko robil sám. Po tom, čo dobojoval s e-mailom, si zložil z nosa okuliare a otočil sa smerom ku mne, držiac v ruke list, ktorý som mu poslal.

„Takže, pán...“ - pre istotu sa pozrel na hlavičku listu - „...Novák, Vy by ste chceli v našej obci robiť nejaký výskum...“

„Áno, prosím. Rád by som preskúmal zloženie tunajšej pôdy a jeho vplyv na výnosy ovocia.“ - vysvetľoval som.

„Prečo ste si na svoj výskum vybrali našu obec? Toto nie je, vzhľadom na polohu, práve vyhľadávaná pestovateľská lokalita.“

„Práve preto, pán starosta. Práve preto som si ju vybral.“

Starý muž sa poškríbal za ľavým uchom, pokrútil hlavou a pokračoval:

„Nuž. Ja proti tomu nič nemám, ale ako si to vlastne predstavuješ?“

„Môj výskum by pozostával z dvoch častí. Jednu by tvorili hlavne rozhovory s obyvateľmi za účelom zozbierania a zaznamenania priemerných ročných výnosov ovocných stromov.“

„A tá druhá?“

„Tá by spočívala v odobratí vzoriek pôdy a jej následnej analýzy v laboratóriu.“

„To znie zaujímavo, to sme tu ešte nemali...“

„Pre svoju prácu potrebujem údaje z najrôznejších kútov krajiny, aby to bolo čo najobjektívnejšie.“

„Synak, u nás máš dvere otvorené. Čo budeš potrebovať odo mňa?“ - opýtal sa ma starosta priateľsky.

Celkom som tomu nerozumel, chvíľu bol oficiálny, chvíľu mi neformálne tykal. Ešte som ho nepoznal dosť dobre na to, aby som vedel rozlíšiť či je to jeho povahový rys, alebo len jednoducho „klasický“ prípad starostu malej dediny, kde sa všetci poznajú od detstva a preto si nepotrpia na oficiality.

„Prosím Vás len o kontakty na zopár ľudí, ktorí sa tu venujú pestovaniu ovocia. Nič viac nepotrebujem.“

V jeho tvári sa objavil mierne sklamaný výraz. Asi očakával, že budem od neho očakávať niečo, za čo by si mohol v mojom výskume pripísať zásluhu. Tentokrát obišiel naprázdno. Aspoň čo sa tohto týka, pretože som mal pre neho pripravenú fľašu kvalitného vína.

„Tak Vám teda zopár mien napíšem.“ - vzal neochotne list papiera a začal písať a opäť mi vykal.

„Veľa ich tu nie je, aj keď azda každý má v záhrade nejakú jablňu či hrušku. Nech sa páči.“ - podával mi papier s tromi menami. - „Všetci majú svoje záhrady na južnom konci dediny.“

„A čo ten obrovský sad tu na severnom konci? Ten už k Vašej obci nepatrí?“ - pýtal som sa prekvapene. Ten je predsa charakteristickým pre túto podhorskú dedinu. Niet fotografie zo Zamkoviec, na ktorej by chýbal. Nie je možné si ho nevšimnúť. Množstvo upravených jabloní vysadených do dokonalej formácie víta každého návštevníka, pretože je hneď vedľa jednej prístupovej cesty do dediny.

„Tam ani nechod! s tým bláznom sa nedá normálne rozprávať, nie to ešte aby súhlasil s nejakým výskumom. Ha...“ - mávol starosta rukou a schuti sa na tom zasmial.

Takúto otvorenosť by som od starostu nečakal. A hneď mi to začalo vŕtať v hlave. Čím si ten človek vyslúžil takúto nálepku? Je skutočne taký nenormálny? A ak áno, tak prečo? Bez ohľadu na to, musím sa tam dostať. Veď je to najväčší sad v dedine a prišiel som sem hlavne kvôli nemu. Isto, mohol som to nechať tak a vybrať si inú lokalitu. Ale teraz mi nešlo už iba o jablká, ten zvláštny človek ma z neznámych dôvodov začal čoraz viac zaujímať. Nakoniec som starostu presvedčil a dal mi kontakt aj na tohto podivína. Úctivo som sa poďakoval a pred odchodom som mu odovzdal víno z našej domácej vinárne. Oči sa mu rozžiarili, bolo vidieť, že to zmazalo všetky jeho pochybnosti o tom, že náš rozhovor bol iba strata času. Navyše bol taký láskavý a doporučil mi rodinu, ktorá by ma na pár týždňov prichýlila pod svojou strechu.

Tradičný dvojnásobný rodinný dom neďaleko obecného úradu nebol ničím výnimočný. Pod červenohnedou pálenou strechou bola murovaná kocka omietnutá sivým brizolitom. Takto vyzerali takmer všetky domy v dedine. Od iných sa líšil naoko iba číslom. 110/11. Super, to sa bude dobre pamätať. A ešte v jednej veci sa líšil. Dvor nestrážil žiadny oriešok, vĺčiak či nejaké iné, na Slovensku bežné, plemeno. Za plotom veselo pobehoval Americký staford modrý. Vyzeral celkom prítulne, preto som nechápal tú tabuľu na bráničke.

Pozor zlý pes! Zlá gazdiná! Zlé deti! Celá rodina zlá!

Nuž, nech už v tom dome býva ktokoľvek, zmysel pre humor mu rozhodne nechýba. Než som sa stihol dotknúť zvončeka, otvorili sa dvere domu a vyšla z nich milá staršia pani.

„Toby! Okamžite pod' sem! Nechaj pána!“ - kričala už od dverí na zvedavého miláčika, čo poskakoval pri bráne.

„Nebojte sa, nič Vám neurobí, je to iba šteňa.“ - vysvetľuje pani a odomyká bráničku. „Poďte ďalej, mladý pán. Izbu máte už pripravenú.“

Vošli sme do skromného, zato však útulného a príkladne čistého príbytku. Nechýbali ručne háčkované papuče, ktoré som si musel obuť. Urobil som tak bez slov, aj keď papuče neznášam a vôbec ich nenesím. Po úzkych a chladných schodoch ma zaviedla do izby na poschodí. Ešte predtým ako mi ukázala kde si môžem zložiť veci, narýchlo zavrela dvere do vedľajšej miestnosti.

„Urobte si pohodlie a potom prídte dolu do kuchyne na šálku kávy.“

„Ďakujem, ste veľmi milá.“ - súhlasil som, aj keď kávu nepijem.

Moja nová izba na niekoľko dní bola rovnaká ako celý tento dom. Nebol to žiadny luxus, ale bola čistá a všade bol poriadok. Každý predmet v nej mal svoje presne určené miesto. Neodvážil som sa s ničím pohnúť ani o kúsok. Podľa nábytku usudzujem, že patrila chlapcovi, študentovi. Ale asi ju už dlho nik neobýval. Mal som z nej neobyčajne smutný pocit. Až kým som sa nepozrel z okna. v pozadí, pod zázračne modrou oblohou sa týčili končiare hôr. Ich svahy postupne klesali a plynule prechádzali z ostrých, ešte stále zasnežených, skál do zvlnených lúk a polí. Pred nimi, dotýkajúc sa dediny, sa rozprestieral veľký ovocný sad. Presne ten, ktorý ma tak zaujíma. Úplne celý ho mám z mojej izby takpovediac na dosah.

Vybalíť mojich pár vecí netrvalo dlho, a tak som už za okamih cupital dolu schodmi do kuchyne.

„Pani Horanská, ďakujem za izbu, je z nej nádherný výhľad. Ale pripadá mi čímsi smutná. Smiem sa Vás opýtať, komu tá izba patrila?“ - začal som rozhovor až príliš odvážne.

„Bola to izba môjho syna.“ - povedala, keď roztrasenými rukami zalievala kávu.

„Prepáčte, nechcel som...“ - ale už bolo neskoro.

„Nemáte sa za čo ospravedlňovať. Prišla som o syna aj o muža, 20 rokov tomu bude.“ - znela odpoveď ženy, ktorej sa v očiach objavili slzy.

„To mi je ľúto...“

„Nemohli ste to vedieť... Nech sa páči, Vaša káva.“ - položila na stôl predo mňa šálku a stratila sa za dverami izby na prízemí.

Tak, a prvý dojem mám za sebou. - pomyslel som si, keď som prehltnol prvý dúšok kávy vo svojom živote.

Neviem či to bolo tou kávou, tým že som vyvolal v neznámej žene dávnu bolesť, alebo tým tajomným sadom, ale tú noc sa mi akosi nedalo zaspáť. Chvíľu som ležal a pozeral sa na strop, premýšľal nad tým hrozným utrpením, ktoré musí zažívať človek, **ktorý** príde o svoju rodinu. Potom som zase stál pri okne a hľadel na matné obrysy stromov v sade. V tme boli len sotva rozpoznateľné. Mesiac sa ukrýval akoby vykonal niečo zlé, a tak jediné svetlá, ktoré som videl, patrili vzdialeným hviezdám. Tento cyklus sa niekoľkokrát opakoval, až som nakoniec predsa len zaspal.

Mal som pocit, že nespím ani desať minút, keď mi bez upozornenia do izby vošla pani Horanská. Odhrnula závesy a ostré ranné svetlo naplnilo celú miestnosť. Aby toho nebolo málo, ešte aj otvorila okná. Ladový horský vzduch ma okamžite prebral.

„Mladý muž, vstávame! Už je najvyšší čas. Neprišli ste sem leňošiť, či áno?“ - budila ma dôrazne, ale s láskou matky.

V krčii som zvieral perinu, aby zakryla moju nahotu. Čo ak by ju chcela vyprášiť, keď už bola takto rozbehnutá. Keď videla môj vystrašený pohľad, iba sa usmiala a odišla. Šokovaný, nevyspatý a ešte roztrasený z plne nestrávených dojmov včerajška, som sa vybral do kúpeľne. Zvláštne, pribudol v nej jeden pohárik so zubnou kefkou a pastou. Alebo tam bol už včera, a len som si ho nevšimol? Nebol som si istý ničím, tak som sa tým viac nezaoberal. Zbehol som dolu do kuchyne, kde ma už na stole čakali raňajky a káva.

„Pre ten včerajšok sa netráp. Nemohol si to tušiť a ja som nebola pripravená na to, že sa ma to niekto opýta. Nečakala som to.“ - začala s úsmevom a láskavým pohľadom. „Pred dvadsiatimi rokmi išiel môj muž so synom ku lekárovi do mesta. Ale už sa odtiaľ nevrátili. Najskôr som si myslela, že sa len niekde zdržali, ale keď neprišli ani večer, prepadla ma úzkosť. Čo ak mali haváriu a niečo sa im stalo? Volala som na políciu, no tí nemali vraj žiadne hlásenie o nehode. Obvolala som všetky nemocnice v okolí, nikto o nich nič nevedel. Dokonca sme ich s ľuďmi z dediny boli hľadať v okolí. Prešli sme peši aj celú cestu do nemocnice. Nič. Akoby sa po nich zem zľahla. Polícia nakoniec vyhlásila po nich medzinárodné pátranie, ale ani to k ničomu nevedlo. Zmizli bez stopy...“

Pristihol som sa ako to počúvam s otvorenými ústami a chlebom v ruke. Také niečo som ešte nepočul. Nemohli predsa len tak zmiznúť. Úplne bez stopy.

„Pripadá mi to, ako keby sa to stalo iba včera.“ - pokračovala vo svojom rozprávaní - „Niekedy mám pocit, že každú chvíľu začujem v zámku dverí manželov kľúč... Alebo v noci... Občas mám pocit, že stojí pri mne v izbe a pozerá sa na mňa. Už mi z toho šibe... Prepáčte, mladý muž, že Vás tým zaťažujem. Neprišli ste sem robiť svedníka bláznivej starej babe.“

A opäť sa stratila kdesi v dome. Zvláštne. Vskutku neobyčajná dedina. Som zvedavý, čo ma tu ešte čaká. Keď v mojich útrobach zmizol aj posledný krajec domáceho chleba, uprel som svoju pozornosť na pokrčený papier s menami, čo mi dal starosta. Dnes ich všetkých navštívim a ako zákusok si na koniec nechám toho čudáka.

Slnko sa opieralo do svahu s jablňami a aj do mojich líc. Cítil som sa ako dieťa, bezstarostný a spokojný. Pomaly som si vykračoval dedinou a dýchal túto úžasnú atmosféru. Ticho a pokoj umocnený vtáčim spevom. Díval som sa na panorámu ulice. Hoci bola väčšina domov postavená v šesťdesiatych rokoch, bolo tu aj niekoľko staručkých dreveníc. Ako v každej obci na Slovensku, aj tejto dominoval kostol. Mňa však zaujala úplne iná stavba. Polorozpadnutý neoklasicistický kaštieľ, ktorý som si včera cestou z vlaku ani nevšimol. Ako by som aj mohol, veď ho kvôli bujnému porastu na dvore takmer nevidieť. Cestou naspäť sa tam zastavím.

Zozbierať údaje od tých troch ľudí mi trvalo celé dopoludnie. Tunajší obyvatelia sú totiž až veľmi pohostinní. Nemohol som predsa odmietnuť pozvanie na malé občerstvenie spojené s prehliadkou záhrady, košovkou domácej pálenky, či prezeraním albumov s rodinnými fotografiami. Týchto ľudí si musím získať, budem ich ešte potrebovať. Kráčajúc od posledného z tých troch na južnom konci, hovoril som si, že obed dnes radšej vynechám a pôjdem omrknúť ten kaštieľ. Odjakživa som sa zaujímal o tajomné opustené miesta. Keď som na nejaké natrafil, musel som sa tam ísť pozrieť. Najviac má lákala atmosféra týchto stavieb. Steny nasiaknuté históriou neopísateľným spôsobom vydávajú svedectvo o prežitých rokoch. Obdivujem ich architektúru, remeselnú zručnosť a spracovanie detailov, ktorým starí majstri venovali toľkú pozornosť. Dnes sa to tak už žiaľ nerobí. Domy rastú ako huby po daždi a sú jeden ako druhý. Návšteva každého takéhoto miesta je ako výprava v čase. Do minulosti, ktorá bola niekedy krutá a fažká, ale napriek tomu očarujúco krásna.

Hrdzavá bránička bola otvorená, nedala sa zavrieť, leďva visela na zvyškoch kovových pántov. Cez žihľavu a vysokú trávu som sa brodil ku budove. Kto zažil a precítil atmosféru starých opustených budov, nepozná prekážky. Akoby história vystierala ku mne ruku a ťahala ma dnu za sebou. Poslušne som nasledoval jej volanie. Ešte pár krokov a konečne som si mohol prehliadnuť tento neobývaný kaštieľ. Omietka na stenách držala len silou vôle a na mnohých miestach už nebola vôbec. Okná boli na počudovanie celé, nie ako na

ostatných podobných budovách, ktoré som predtým navštívil. Vstupný portál sa nachádzal za štyrmi antickými stĺpmi podopierajúcimi trojuholníkový štít. Ťažké drevené dvere, vystužené kusmi železnej pásoviny, boli tiež otvorené. Nevieť prečo, ale pred tým ako som prekročil prah, zaklopal som. Sila zvyku, asi... Vo vnútri to už nebolo také zachovalé ako sa zdalo pri pohľade zvonku. Nábytok bol preč, holé steny „zdobili“ grafity. Spolu s úžasnými klenbami stropov tvorili akúsi podivnú estetiku.

Zo vstupnej haly som po točitom kamennom schodisku bez zábradlia vyšiel na poschodie. Klenby stropov vystriedali mohutné drevené trámy. Grafity na poschodí boli oveľa prepracovanejšie než tie dole. Ich tvorcovia mali na ne asi viac času. Najkrajší z nich bol v úplne poslednej miestnosti. Pôvabná ženská tvár na stene sa mi prihovára cudzou rečou. Varuje ma pred tým aby som sa jej pozeral do očí. Nedalo sa. Také úžasné oči som ešte nevidel. Tie detaily! Autor si dal skutočne záležať. Moje snívania náhle prerušil hlasný šramot pri schodisku. Srdce sa mi rozbúchalo, ale nohy ma nechceli poslúchať. Napriek tomu som vyšiel na chodbu pozrieť sa čo sa tam deje. Po zemi sa kotúľali dva spreje a zo schodiska sa ozýval dupot. Nestihol som to. Keď som prišiel ku zábradliu, videl som už len postavu v kapucni miznúť za vstupnými dverami. Uff, to bol ale stres. Krvi by sa mi nedorezal. Najvyšší čas sa odtiaľto vytrátiť.

Cestou von som si všimol v hline nové stopy. Boli malé, asi to bolo dieťa. Nejaký miestny fagan, čo chcel pridať svoj podpis do tejto „siene slávy“. Rozhliadol som sa po ulici, ale nebolo vidieť žiadny pohyb. Ako by sa vyparil. Mávol som nad tým rukou a vydal sa na opačný koniec dediny, pokúsiť sa získať si na svoju stranu aj toho posledného kandidáta do môjho výskumu. Našťastie ma o ňom starosta vopred dôkladne informoval, tak aspoň viem, čo ma čaká. Teda, aspoň si to myslím. Viktor Novosad. Áno, vskutku priliehavé meno, nepatrilo v dedine medzi najobľúbenejších občanov. Vyslúžil si to najmä svojou protivnou povahou. Neustále sa na všetkých mračil. Ani najstarší obyvatelia si vraj nedokážu spomenúť, kedy ho naposledy videli usmievať sa. Väčšinou sa choval podráždene, akoby mu uleteli včely. Pritom žiadne nemal. Tie úle za dedinou patrili jeho susedovi Hudákov. Hoci mu prekážali, predsa len ich prítomnosť so zaťatými zubami trpel. Veď tie včely opeľovali aj jeho jablone. a kde by sa bol podel ovocinár, ak by nebolo včiel? Vyslúžil si povest' nedotknuteľného človeka. S ostatnými sa nestretával, pozdravil iba keď mal na to práve chuť. Milý človečik, že? A ja za ním idem celkom dobrovoľne. Asi som už úplne prišiel o rozum...

Ďalšia otvorená bránička. Celkom ma to prekvapilo, no snáď to bude znamenať, že za ňou nebude žiadne psisko. To by si hádam nedovolil, pri tom všetkom... Alebo je len jednoducho Deň otvorených bráničiek. Každopádne, nemal som inú možnosť než vŕsť, pretože tam nebol zvonček a ku domu je to ešte kúsok cesty. Vyzeral dosť ošarpane. V porovnaní s ostatnými domami v dedine vyzeral tento akoby tu ani nik nebýval. Trávnik bol však pokosený a to už predsa len čosi naznačuje. Kráčal som teda ďalej. Tých pár sekúnd od brány ku domu sa mi zdalo ako hodina. V hlave mi vírili všetky tie reči a začal som mať trochu obavy. Čo ak na mňa vybehne s puškou v ruke, že som si dovolil vstúpiť na jeho pozemok? No, ani by som sa tomu nedivil. Ale stále som mal nádej, že sú to len babské reči. I keď vyšli z úst starostu. Došiel som ku dverám. Aj tu som hľadal zvonček márne. Nikde žiadny nebol. Zabúchal som na dvere a čakal. Nič. Žiadna reakcia. Zabúchal som teda ešte raz a s trochu väčšou razanciou. Kútikom oka som zazrel, ako sa na okamih poodhalila záclona za oknom naľavo od dverí. Čakal som, že sa dvere otvoria, ale stále nič.

Zaklopal som do tretice a pre istotu som sa aj ohlásil: „Dobrý deň! Pán Novosad, ste doma?“

Aj tak neotváral. Obyčajne bývam trpezlivý, ale tentokrát ma to trošku rozrušilo. To snáď nemyslí vážne! Veď predsa videl, že tu stojím a určite nie je hluchý. Jedine, že by mi to starosta zabudol povedať. Už som bol fakt nahneván. Stál som tam ako stĺp a pokúšal sa stretnúť s niekym, kto o to očividne nestojí. Je to pako. - pomyslel som si a otočil sa smerom ku sadu. Netuším prečo, išiel som sa pozrieť na tie jeho jablone.

Boli dokonalé. Dokonale usporiadané, dokonale orezané, dokonale vytvarované. Nechápal som ako je to možné. Ako môže takýto človek vytvoriť niečo tak nádherné? Má k týmto stromom vzťah, to je jasné na prvý pohľad. Aj miestni vraveli, že sa o ne príkladne stará. Je nimi vraj doslova posadnutý. Neustále tam čosi robí, orezáva, opíluje, ošetruje, hrabe lístie... Nie je dňa, že by ho v sade niekto nevidel. Čím viac som sa snažil tomu porozumieť, tým menej som to chápal. Strávil som tam asi polhodinu a obzeral si tie krásne stromy a svahe, na ktorom boli vysadené. Teraz na jar zdobili bohaté koruny stromov nádherné biele kvety. Stromy akoby sa medzi sebou rozprávali, celým sadom prenikal harmonický bzukot. Stovky, či tisíce včiel poletovali z kvetu na kvet a vôbec im nevadilo, že sa na ne celkom z blízka pozerám. Keby som bol maliarom, tak toto by bolo miesto, ktoré by som chcel namaľovať v každom ročnom období. Keďže ním nie som, spravil som si aspoň zopár fotiek a pobral sa odtiaľto preč. Ten čudák mi zrazu ani nejako nechýbal. Pokoj, ktorý z toho sadu vyžaruje, mi celkom stačil. Spokojný s dnešným dňom, vrátil som sa ku tete Horanskej. Ani som si nestihol zapísať všetky poznámky a zaspal som.

Nový deň, nová šanca. Po raňajkách mám v pláne druhý pokus o stretnutie s Viktorom Novosadom. Spal som o čosi dlhšie, tak som sa dosť ponáhľal. Poďakoval som sa domácej pani za kakao a lupičku s maslom, ktoré mi pripomenuli moje detstvo a siahol som po kľučke od vchodových dverí. Vtom sa dvere náhle otvorili. Nebyť mojich rýchlych reflexov, dostal by som nimi do nosa. Ustál som to a len tak-tak som nepadol na zadok. To prišlo až o chvíľu. v žiari vychádzajúceho slnka sa začali rysovať obrysy ženského tela. Lúče jarného rána sa predierali vlnkami ryšavých vlasov a schádzali jej po ramenách až k zemi. Pôvabná silueta naberala čoraz jasnejšie kontúry. Zadíval som sa na tú nádhru a bol by som tam stál doteraz, keby dnu nebehla Toby. Vrhla sa na mňa, zvalila ma na podlahu a olizovala mi tvár.

„Fuj Toby! Nesmieš! Fuj to!“ - To boli prvé slová, čo som od toho krásne hrdzavého anjela počul.

Znel mi v ušiach ako rajská hudba, ako chór anjelov vítajúcich ranné slnko. Precitol som. Trošku surovo som odsunul psika na stranu a neohrabane som sa postavil.

„To je Katka, moja neter.“ - povedala pani Horanská, zatiaľ čo sa všemožne snažila zakryť smiech.

„Teší ma, PPavel... Ttotíž Peter...“ - zakoktal som sa a podal ruku tomu krásnemu stvoreniu.

„Ahoj, Totíž Peter.“ - povedala s bezstarostným úsmevom hrajúcim sa na jej perách.

Asi milión nabitých častíc ma paralyzovalo v momente ako sa ma dotkli jej prsty. Tak krehké... Cítil som sa akoby sa vo mne do seba zrútila hviezda, či vybuchla supernova. Ak niekto vymyslel lásku na prvý pohľad, tak ja som práve objavil lásku na prvý dotyk. Nebol to Amor, čo šípom zasiahol moje srdce. Bolo to niekoľko divízií pechoty a ťažkého delostrelectva s masívnou podporou letectva, ktoré na mňa spustili salvu zamilovaných projektilov. Namiesto srdca mi ostal vo vnútri stovkami zásahov prederavený kus niečoho, čo kedysi tvorilo život. Umrel som. Určite som umrel. Alebo som sa práve narodil? Nebol som si celkom istý čo sa vlastne stalo. Jedným som si však istý určite. Niečo vo mne sa zmenilo.

„Pán Novák sem prišiel robiť výskum ovocných stromov.“ - taktne prerušila pani Horanská naše podanie rúk, ktoré zrejme trvalo dlhšie než obyčajne.

„Tak to je zaujímavé, rada si o tom vypočujem viac.“ - znelo anjelským hlasom.

„Pán Novák sa teraz ponáhľa, ale keď sa vráti, určite ti o tom porozpráva.“ - opäť sa do konverzácie vložila Katkina teta akoby tým chcela naznačiť nech už idem, no mal som pocit, že pri tom na mňa žmurkla.

„To je pravda, už trochu meškám. Uvidíme sa poobede. Teda, dúfam, že sa uvidíme...“ - usmial som sa a odišiel.

Snažil som sa zo všetkých síl neobzrieť sa za seba, aj keď som v skutočnosti veľmi chcel. Cestou do sadu som sa pokúšal stráviť tento intenzívny moment. Očarila ma. Úplne. Stačil na to tak krátky okamih. Vedel by som ju opísať na sto strán. Na každej z nich by bolo jediné slovo: KRÁSNA. Copy-paste až na koniec nekonečna. Zacyklený v myšlienkach na Katku som kládol jednu nohu pred druhú, dúfajúc, že idem správnym smerom. Pripadá mi to akoby som išiel celú cestu so zatvorenými očami. Vôbec sa nečudujem šoférom trúbiacim na toho zasnívaného chlapíka uprostred cesty. Asi len vďaka tomu som sa úspešne dostal až ku pozemku Viktora Novosada. Bol vonku na záhrade. Bingo! Teraz sa mi už neskryje.

„Dobrý deň! Pán Novosad, môžem na minútku?“ - spustil som pre istotu už od bráničky.

Nereagoval, nepohol ani brvou. Odvážne som kráčal smerom ku nemu. Fakt, že mal v rukách hrable, ma nijako nespomalil, a tak som hovoril ďalej: „Volám sa Peter Novák, robím diplomovú prácu o vplyve pôdy na výnosy ovocných stromov...“

„Viem kto si, Jožo mi povedal, že prídeš a budeš tu snoriť. Kým ja budem žiť, tu sa žiadne vzorky odoberať nebudú!“ - nenechal ma dopovedať a rázne odmietol akúkoľvek spoluprácu.

„Ale máš šťastie, chlapče, možno to už nebude trvať dlho...“ - pokračoval zhrbený muž. Otočil sa mi chrbtom a vyzeralo to na stratený prípad. Skúsil som teda inú taktiku.

„Máte najkrajšie jablone aké som kedy videl! Je vidieť, že ich máte veľmi rád...“ - zalichotil som mu. Zastavil sa, tak som pokračoval.

„Sú pre Vás všetkým, viem to. Včera som si ich trochu poobzeral. Sú dokonalé. Je to len Vaša zásluha. Tak príkladne orezané a ošetrené stromy človek len tak nevidí. Je jasné, že Vám na nich veľmi záleží. Ak by som bol stromom, tak by som chcel byť jednou z Vašich jabloní.“

Ani náhodou... - povedal som si v duchu. No zdá sa, že to zabralo. Pomaly sa otočil a konečne som mu videl do tváre. Niekde medzi hromadou vrások boli dve malé jamky a v nich pár modrých očí, ktoré starostlivo chránilo husté dlhé obočie. Ich pohľad sa mi nezdal taký zlovestný či nenávistný ako mi ho opisovali dedinčania. Pripadal mi skôr utrápený, ustarostený. Pod dominantným širokým nosom sa triasli malé ústa. Chystali sa prehovoriť.

„Ty nevieš vôbec nič! a teraz vypadni, nechaj ma na pokoji, lebo zavolám políciu!“

To bolo všetko, čo mi povedal, viac som z neho nedostal.

Dnes som teda skončil skôr ako som začal. Bol som z toho smutný. Cítil som, že je to len maska. V tom človeku je určite niečo viac. Ale nikomu nedá šancu to spoznať. Mrzelo ma to. Ale rozhodol som sa tým viac nezaoberať. On sám si zvolil takúto cestu. Bol to jeho spôsob, ktorý mu umožňoval byť sebou samým. I keď pre ostatných bol niekym úplne iným. Zamyslený som sa vrátil do domu pani Horanskej. Nebola doma. Nebol tam vôbec nikto, ani Toby, ani Katka... Lahlol som si na posteľ, vyložil si nohy a pozeral sa cez okno na oblaky, ktoré sa z ničoho nič zjavili na oblohe a postupne ju celú zahalili. Aké symbolické... - pomyslel som si tesne predtým ako som opäť zaspal. Prebudil ma až veselý smiech, ktorý bolo počuť z kuchyne na prízemí. Ten hlas predsa poznám! Bol to hlas anjela bez krídel. Teleportoval som sa do kuchyne. Áno, musel som sa tam teleportovať. Neviem si inak vysvetliť ako by bolo možné dostať sa po všetkých tých schodoch dolu tak rýchlo.

„A čože ste taký smutný?“ - opýtala sa ma pani Horanská, keď ma uvidela vo dverách. Tej skutočne nič neunikne. Má všetky vlastnosti, ktoré by som u ženy v jej veku očakával. Všetky!

„Ále... s tým človekom sa nedá normálne rozprávať...“ - prehovoril som počas toho ako som si sadal ku prestretému stolu.

„Je to starý blázon, netrápte sa pre to.“ - povedala stará pani, zatiaľ čo pred ňou položila plný tanier slepačieho vývaru s domácimi rezancami.

Sadnúť si oproti Katke nebol práve najlepší nápad. Pristihol som sa ako držím v ruke prázdnu lyžicu a s otvorenými ústami sa na ňu pozerám. Pristihla ma aj ona. Začervenala sa. a ja určite tiež, ale horúcim vývarom to isto nebolo. No ženy vždy vedia ako z toho von.

„Tak čo za výskum to robíš? Povedz mi o ňom niečo?“ - opýtala sa, aby zmiernila napätie.

Bol to dobrý ťah. Celkom sa mi uľavilo, keď som sa s ňou mohol rozprávať o „normálnych veciach“. Všetko som jej vysvetlil a ona ma so záujmom počúvala. Sem-tam sa ešte niečo spýtala. Nakoniec sme sa dostali ku tomu ako som dopadol u Novosada.

„Vieš čo robím ja v takýchto chvíľach? Maľujem. Nechcel by si to skúsiť? Možno sa ti to zapáči.“ - navrhla Katka.

„Jasné, prečo nie?“ - súhlasil som. Pravdou je, že by som súhlasil, aj keby povedala, že rada škrabe zemiaky, alebo kydá hnoj. Súhlasil by som s čímkoľvek, ak by som pri tom mohol byť s ňou.

„Super, tak môžeme niečo namaľovať spolu. Ale nebude to také obyčajné maľovanie.“

„Fíha, a čo to teda bude?“

„Nechaj sa prekvapiť.“ - povedala so šibalským úsmevom a viac nič neprezradila.

O hodinu ma čakala dolu na chodbe aj s batôžkom.

„Tak, poďme na to!“

Pomedzi dažďové kvapky sme kráčali dolu dedinou, a keď sme sa blížili ku tomu opustenému kaštielu uvedomil som si, že tá bunda s kapucňou, čo má Katka na sebe, mi je nejaká povedomá. To predsa nie je možné! Alebo žeby predsa...? Chodníčkom vo vysokej mokrej tráve sme sa dostali ku kaštielu a tam mi odhalila jedno zo svojich tajomstiev. To ona nasprejovala tú krásnu tvár na hornom poschodí. A v miestnosti, do ktorej som sa vtedy nedostal, pretože ma pri prehliadke vyrušila, mala rozpracovaný ďalší svoj umelecký výtvor. Tentokrát je tá tvár mužská, ale zatiaľ je to iba náčrt. Z batôžka vytiahla niekoľko sprejov. Podala mi jeden z nich.

„Táto stena je tvoja.“ - ukázala na asi poslednú sprejom nepoznačenú stenu na tomto poschodí.

Šatku, čo mala okolo krku si vytiahla vyššie cez nos a pustila sa do úprav. Toľko podnetov v takom krátkom čase si už skutočne žiadalo dostať to zo seba nejakú von. Tak prečo to neskúsiť? Uchopil som pixlu a urobil prvú čiaru.

„Nie! Počkaj! To musíš takto.“ - vzala moju ruku a pokračovala v názornej ukážke.

„Nesmieš to sprejovať príliš zblízka, ale ani moc zďaleka. Takto je to akurát. Musíš sa uvoľniť. Si v kŕči, takto to nepôjde. Mysli na niečo príjemné a sústreď sa na to!“ - vtedy som už vedel presne čo mám robiť.

V mysli som sa vrátil späť v čase do dnešného rána. Do momentu keď som ju prvýkrát uvidel. Mala pravdu. Potom to už išlo samé. Moje dielo nebolo také prepracované a dokonalé ako jej grafity, ale na prvotinu to bolo podľa môjho názoru dosť dobré. S výsledkom som bol nadmieru spokojný. Sprejom som na stenu namaľoval anjelské krídla v životnej veľkosti. Iba krídla. Pre anjela, ktorému chýbali. Pre anjela, ktorý stál vedľa mňa so šatkou cez ústa a sprejom v ruke.

„Tak, čo na to povieš? Môže byť?“ - sebedovome som požiadal Katku o zhodnotenie.

„Pekné, ale nemyslíš, že tomu niečo chýba?“ - ukázala na prázdne miesto medzi krídlami.

Vzal som ju za ruku a postavil doprostred.

„Teraz už nie. Teraz už nechýba vôbec nič.“ - a naše tváre sa opäť sfarbili do červena.

V Zamkovciach som sa zdržal už len pár dní. Dopísal som si poznámky z návštev a odobral potrebné vzorky. Od všetkých okrem Viktora Novosada. Ešte dvakrát som sa ho pokúsil presvedčiť, ale vždy som dostal rovnakú odpoveď. Pred mojim odchodom som mu v schránke zanechal list. Napísal som mu, že ma to mrzí ak sa cítil byť do niečoho nútený a znovu som vyzdvihol jeho príkladnú starostlivosť a vzťah ku svojim jabloniam. Považoval som to za potrebné, nechcel som odísť v zlom. S pani Horanskou sme si sľúbili, že ju určite ešte prídem niekedy navštíviť. a Katku som odvtedy, čo sme boli spolu v kaštieli, už viac nevidel. Myslel som však na ňu každý deň.

Dni plynuli, diplomovku som dokončil a rovnako tak som úspešne ukončil aj celé moje štúdium. Pravdepodobne by som čoskoro opustil rodnú hrudu a vydal sa spoznávať svet, tak ako mnohí moji priatelia, nebyť jednej obálky, ktorá mi prišla poštou. V úradnej zásielke sa nachádzal nasledovný list.

Vážený pán Peter Novák,

žadame Vás týmto, aby ste sa dňa 11. júla 2018 o 10:00 hod. dostavili do advokátskej kancelárie JUDr. Miloš Smolka, Nám. sv. Egídia 41, Poprad, vo veci dedičského konania po zosnulom Viktorovi Novosadovi, bytom Hlavná 21, Zamkovce.

„Ja? Prečo ja?“ - pýtal som sa dookola samého seba. Pripadal som si ako v nejakej šialenej reality šou. Poriadne ma to znervóznilo. Divím sa, že mám ešte vôbec nejaké nechty po ich neustálom ohrýzaní. Tých niekoľko dní do dedičského konania mi pripadalo ako večnosť.

Nechápal som prečo ma tam volajú. Ja predsa s tým človekom nemám nič spoločné, najskôr pôjde o nejaký omyl. Neviem ani nič o tom, že by som bol adoptovaný. Veru, aj takáto možnosť mi napadla. Nemám potuchy, čo odo mňa môžu chcieť.

V deň „D“ som sa dostavil do Popradu o dve hodiny skôr. Vôbec ma neupokojovalo, že ani o 9:55 sa na chodbe pred kanceláriou nenachádzal nikto okrem mňa. Prešľapoval som na mieste pred dverami a už som sa chystal zaklopať, keď sa na druhom konci chodby zjavila mužská postava. Vkusne oblečený pán po päťdesiatke, vyzeral, že sa o seba dôkladne stará. Hladko oholený, učesaný. Presný opak mňa. Pokojným krokom sa ku mne blížil a v ľavej ruke zvieral čierny kožený kufrík. Pár metrov predo mnou ma oslovil a vystrel ku mne ruku.

„Vy budete iste pán Novák, že? Vitajte. Moje meno je Smolka.“ - pevný ale citlivý stisk ruky naznačoval, že to bude dobrý človek.

„Poďte ďalej, nik iný už nepríde.“ - otvoril dvere a pozval ma do minimalisticky zariadenej kancelárie.

Nebolo v nej nič, čo by nemalo nejaký praktický účel. Žiadne obrazy, žiadne fotky, žiadne kvety. Usadli sme ku kancelárskemu stolu z masívu a po prekonaní formalít sa JUDr. Smolka konečne dostal ku tomu, prečo som sa tu ocitol práve ja.

„Ako iste viete, nebohý pán Novosad nemá žiadnych potomkov, či žijúcich príbuzných...“ - prikývol som, aj keď som o tom nevedel vôbec nič.

„...teda okrem svojej sesternice, ktorá sa ale ešte pred jeho smrťou vzdala nároku na dedičstvo.“ - pokračoval. „Krátko pred svojou smrťou spísal zosnulý závet, v ktorom odkazuje všetok svoj hnutelný aj nehnuteľný majetok práve Vám a splnomocnil ma na všetky úkony súvisiace s prepisom majetku na Vás ako na nového vlastníka. Neoddeliteľnou súčasťou tohto dedičstva však nie je len hnutelný a nehnuteľný majetok zosnulého, ale sú to aj jeho záväzky, predovšetkým nezaplatené faktúry za odber elektrickej energie vo výške 654 eur. Pýtam sa Vás teda, či ste ochotní prijať toto dedičstvo tak ako bolo popísané.“

„A a áno. Áno, samozrejme.“ - odpovedal som, pričom som vôbec neuvažoval nad dôsledkami. Jediné čo mi prebehlo hlavou bolo, že taký obrovský pozemok za 650 eur, je v podstate zadarmo.

„Výborne! Všetky potrebné dokumenty som vopred pripravil, takže budem od Vás potrebovať už iba pár podpisov.“

Keď bolo všetko podpísané, vyrazil som do Zamkoviec. Šiel som najskôr na cintorín. Jednoduchý hrob na konci cintorína, zatiaľ bez kameňa. Za hrbou hlíny bol do zeme zapichnutý drevený kríž, na ktorom bola tabuľka s jeho menom. Hľadel som na kríž a cítil som akúsi povinnosť sa o to postarať. Moje sentimentálne rozjímanie prerušila známa vôňa.

„Videla som ťa prichádzať... Čo tu robíš?“

Áno, aj ten hlas mi bol známy...

Cez staré drevené vŕzgajúce dvere posiate pavučinami sme vošli do domu. v úzkej tmavej chodbe nesvietilo svetlo a celá bola presiaknutá puchom starého oblečenia. Katka použila svoju šatku a ja som sa pred ním snažil uchrániť aspoň tričkom natiahnutým až na nos. Náhlili sme sa ku najbližšiemu oknu. Prešli sme do kuchyne a otvorili sme rovno dve. Teplý letný vzduch prúdil do smutného príbytku a spolu so slnečnými lúčmi ho celý naplnili. Stačilo päť minút a dalo sa tu normálne dýchať. Bolo očividné, že tento dom nepoznal ženskú ruku. Nedá sa povedať, že by tam bol neporiadok, ale to sa jednoducho pozná, že tu žil samotár. Tieto steny, z ktorých sa už lúpali tapety asi nikdy nepočuli džavot detí, nikdy neboli nemými svedkami milencov. Popolník plný špakov na stolíku v obývačke poukazoval na obľúbené miesto jeho majiteľa. Jeho zrak nebol ktovieaký, keďže kreslo bolo natlačené príliš blízko ku televízoru. Aj ten už čosi pamätal. Tesla 4253U „Sitno“, legenda 70. rokov. Za kreslom bola pod oknom hnedá váľanda s dekou a vankúšom. Tu zrejme Viktor spával. Aj keď je len ťažko uveriteľné, že by to niekto robil dobrovoľne. Bola tvrdá a na niektorých miestach z nej trčali kusy dreva.

Za obývačkou bola ešte jedna izba, spálňa. Vyzerala akoby nebola nikdy použitá. Posteľ bola prikrytá prešivaným prehozom a cez okno boli zatiahnuté tmavozelené závesy, ktoré dnu nepustili žiadne svetlo. Oproti oknu bola tmavá lesklá masívna skriňa. Otvorili sme ju aj napriek obavám, že odtiaľ vyletia mole, či nejaká iná háveď. Bola prázdna. Teda až na pár neobývaných pavučín v rohoch políc. Nebolo tam viac na čo pozerieť. Vrátili sme sa do kuchyne. Cez otvorené okná sme sa pozerali na ten nádherný sad. Po chvíli som si medzi neumytým riadom a zvyškami mäsovej konzervy všimol na stole obálku. Roztraseným rukopisom bolo na nej napísané moje meno. A vo vnútri... nie, nebol tam list, ani peniaze. Boli v nej dva kľúče. Jeden klasický dozický a druhý vyzeral ako od visiaceho zámku. Naše zvedavé povahy okamžite zbystrili pozornosť. Začali sme systematicky prehľadávať dom a skúšali sme všetky možné dvere, či dvierka na nábytku. Hľadali sme čokoľvek, čo by sa nimi mohlo dať odomknúť.

„Za domom je ešte humno.“ upozornila ma Katka, a už sme ku nemu trielili.

Bolo to vzrušujúce a svojim spôsobom i zbližujúce. Je fajn vidieť takú súhru medzi dvomi ľuďmi. Obaja sme si toho boli vedomí. Dvere humna boli otvorené, a okrem náradia a strojov sme tam nič nenašli. Jedna truhlica vyzerala podozrivo, nakoniec v nej boli iba skrutkovače a niekoľko obojstranných kľúčov. S rukami zamazanými od prachu a špinavého náradia sme stáli vonku pred domom. Naša myseľ pracovala na plné obrátky. Chceli sme odhaliť záhadu tých dvoch kľúčov. A to čo najskôr! Po asi hodine hľadania sme boli nútení rezignovať. Mali sme pocit, že sme už prezreli kompletne celý dom, aj s podkrovím. Pokorení sme nakoniec nechali dom domom, kľúčmi a držiac sa za ruky sa prechádzali medzi stromami.

„Čo s týmto budeš robiť?“ - opýtala sa ma.

„Dám si ich na retiazku a budem ich nosiť na krku ako Frodo, až kým nezistím, k čomu patria.“

„Hehe, myslela som s týmto všetkým. S domom, so sadom...“

Bolo mi jasné, kam tým mieri. Dalo by sa to predať za pekný balík. Za tie peniaze by sme sa mohli odsťahovať a spokojne si žiť napríklad niekde v centre väčšieho mesta. Ale to mi ani na chvíľu nenapadlo. Čím to je, že tie najsprávnejšie rozhodnutia bývajú často tie najbláznivejšie? Zdanlivo nelogické a absurdné...

„Ako by sa ti páčilo, keby sme sa sem presťahovali?“

Oči sa jej rozziarili, ako dieťaťu pod vianočným stromčekom. Bola to nečakaná otázka, uznávam. Najmä po tom, čo sme videli, v akom stave sa ten dom nachádza. Ale cítil som, že toto je to najsprávnejšie rozhodnutie. Som presvedčený, že aj Viktor by si to tak želal.

„A ty by si to urobil?“ - pýtala sa prekvapene.

„Či by som to urobil? Ja to urobím! Už som sa rozhodol. Nasťahujem sa sem a budem sa starať o tento sad najlepšie ako budem vedieť. A rád by som sa oň staral spolu s tebou, ak budeš chcieť.“

Jej silné objatie bolo tou najpresvedčivejšou odpoveďou.

S pani Horanskou sme sa dohodli, že kým privedieme zdedený dom obývateľného stavu, môžem bývať u nej. Trvalo nám týždeň, kým sme sa zbavili všetkých nepotrebných vecí, najmä starého nábytku a oblečenia. Nechali sme si na pamiatku retro rozhlasový prijímač, zopár kníh a nejakú keramiku. Zachovali sme aj pôvodnú kuchynskú linku, pretože len ťažko by sme zohnali takú čo by sa sem hodila viacej. S úctou sme odložili fotografie, ktoré nám pomáhali aspoň trošku spoznať toho tajomného muža. Posledná vec, ktorú sme potrebovali odstrániť bola ťažká mahagónová skriňa zo spálne. Stačilo ju vyniesť, a mohlo sa maľovať.

Keď som sa ju pokúšal posunúť popri stene, o niečo som s ňou zavadil. Nešlo to. Odsunul som ju teda nabok a zbadal niečo dych vyrážajúce. Za skriňou boli ešte jedny dvere. Starostlivo ukryté pred všetkými, ktorí mali to „šťastie“ dostať sa až sem do spálne. Dva kľúče z obálky viseli na retiazke na mojom krku, tak ako som to sľúbil. Teraz konečne nastal ich čas. Zavolať som Katku aby sme spoločne odhalili ich tajomstvo. Rukou som zo zámku zotrel niekoľkoročnú pavučinu a vložil dnu väčší z dvojice. Dvakrát som ním pootočil, stlačil kľučku a potiahol dvere smerom k sebe. Objavilo sa pred nami úzke točité schodisko vedúce niekam dolu pod dom. Za svetla mobilov sme opatrne kráčali dolu do neznáma. Ocítili sme sa v malej naoko prázdnej miestnosti. Až pri odchode sme si v jednom z rohov všimli nevelkú drevenú truhlicu. Vylovil som ju spod nánosov prachu a niesol hore do spálne. Nebola vôbec ťažká, dokonca v nej nič nehrkalo. Zdalo sa, že je prázdna, ale moja intuícia mi hovorila opak. Obidvaja sme boli poriadne napätí, keď som do jej zámku vkladal druhý z kľúčov. Chvejúcimi rukami som ju pomaly otváral a obidvaja sme nad ňu nedočkavo nahli svoje hlavy. Vnútro truhlice bolo vystlané útržkami z novín. Boli dvadsať rokov staré a každý z nich nás oslovoval šokujúcim nadpisom.

Manželský pár zmizol cestou do obchodu!

Dvanásťročná školáčka sa nevrátila domov zo školy!

Zmiznutia na Gemeri pokračujú!

Hľadá sa spoj číslo 15!

Nemohli sme uveriť tomu čo vidíme. Nikdy sme o týchto prípadoch nepočuli. Možno aj áno, ale v tom čase sme boli ešte len deti. Sedíme na studenej zemi a čítame tie otrasné príbehy. Každý z nich sa udial niekde inde, ale všetky mali niečo spoločné. Nikto nič nevidel, nikde sa nenašli telá a dokonca ani autobus s takmer dvadsiatimi ľuďmi. Ako je to preboha možné?! A prečo sú skryté v truhlici pod domom Viktora Novosada? Po chrpte nám prešiel mráz a ucítili sme studený pot. Naskočila nám husia koža pri pomyslení, že by s tým mohol mať niečo spoločné. Nevedeli sme si to vôbec predstaviť. Veď ak by tých ľudí nedajbože zabil, niekto by si to určite všimol. Aký by mal motív na takýto hrozný čin? Budeme snáď bývať v dome vraha? Možno si len kladieme nesprávne otázky. Možno sa naopak snažil tieto záhadné zmiznutia odhaliť a preto mal všetky tie články. Zamkli sme ich späť do truhlice a odniesli sme ju na miesto, kde sme ju našli. Maľovanie necháme na neskôr, zhodli sme sa.

Taký nádherný letný večer. Sedíme na kopci a pod nohami nám leží celá dedina. Opieraš sa o mňa s láskou a dôverou, pokojná. Objímam ťa a vychutnávam si tvoje teplo i všadeprítomnú vôňu jabloní a tvojich vlasov. Som do nich ponorený. Dýcham ťa, voňavú. Na hrudi cítim tlkot tvojho srdca. Cítim ako sa tvoje telo napína s každým nádychom a s každým výdychom uvoľňuje. Pod dekou, ku mne pritúlená, pozoruješ miznúcu ohnivú guľu na obzore. Ako klesá, postupne mení svoju farbu z jasnožltej až po ohnivočervenú. Ja chvíľami pozorujem slnko, chvíľami sa kochám tebou, ale väčšinu času len snívam o tom čo nás asi ešte čaká. Vzduch chladne, no iba ten od nás vzdialený. Hrejivé teplo našich tiel nás pred ním chráni. Ako opísať tento moment a uchovať ho pre večnosť?

S poslednými lúčmi miznúcimi za horami, ti šepkám práve vytvorené verše:

*Skôr ako prvé lúče osušia,
slzami orosenú trávu,
vezmem ťa do svojho náručia,
a odnesiem k môjmu chrámu.
Tam v tichu stromov ti pošepkám,
že si krásna ako kvet jabloní.
Že voniaš ako lesný med,
ako ráno v hmly závoji.
Tvoje oči sú ako púčiky poslov jari,
široko otvorené túžbou po svetle,
hýčkané krásou v tvojej tvári,
s odrazom konárov vo vetre.
Hladím ti líca, tak,
ako slnko hladí stromy.
Za úsvitu budú z nás,
dva delené dvomi.*

Za bodkou sa otočíš a so slzami v očiach mi pritisneš na ústa svoje pery. Potom znova a ešte niekoľkokrát. Naliehavý prerušovaný dych vyjadrujúci vzájomnú náklonnosť a vzrušenie sprevádza naše bozky. Okrem deky nás prikryla tma, zdvorilo zahaľujúca našu intimitu. Zahalení tmou stávame sa básňou.

Leto je už za nami, definitívnu bodku za ním dávajú týždeň trvajúce lejaky. Matka príroda naplno ukazuje svoju silu a podmýva stromy na svahu. Najmladšie z jabloní klesajú pod ťarchou obrovskej úrody. Niektoré z nich padajú a odhaľujú svoje korene. Voda a bahno sa valí dolu svahom k domu a my dúfame, že to ustojí. Stálo nás to dosť námahy dať to tu všetko do poriadku. No vyzerá to tak, že sa opäť nebudeme nudiť. Kanály, čo som vykopal okolo domu nestíhajú odvádzať príval vody a upchávajú sa naplaveninami. Zavelil som na ústup. Premočení a uzimení sme sa uchýlili v pohodlí a teple domu Katkinej tety.

Na druhý deň, keď práve nepršalo, išiel som do sadu zistiť aké škody napáchal ten vytrvalý dážď. Blato zo svahu sa opieralo o severnú stenu domu a zakrývalo ju až do výšky okna. Interiér to prežil bez väčšej ujmy. Horšie to však bolo s jabľonami. Desať z nich ten nápor nevydržalo. Niektoré mali len polámané konáre, iné boli vyvrátené úplne. Ako som tak prechádzal pomedzi popadané jablká a nánosy bahna, uvidel som pod koreňom jedného zo stromov niečo znepokojujúce. Vzal som kus dreva padnutý na zemi a opatrne ním ten predmet očistil. Srdce sa mi rozbúšilo, cítil som ho až v krku. Bolo to ešte horšie, keď som o pár stromov ďalej uvidel to isté. Zo zeme vyčnievali kosti a nebolo pochyb o tom, že boli ľudské. Ihneď som si to dal do súvislosti s útržkami novín čo sme našli v truhlici. Zavolať som polícia a na miesto prišiel kriminalistický technik aj znalec z odboru antropológie.

Po preskúmaní niekoľkých pozostatkov predbežne určil, že sú tam zakopané približne dvadsať rokov. O niekoľko dní to tam celé rozkopali a pod najplodnejšími jabľonami objavili dohromady tridsať ľudských tiel...